

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

mango

prosinec 2015

Obsah

Zase noví přimání ...	3
Adaptační kurz ...	5
Exkurze do Prahy ...	8
Velká Británie ...	12
Zahraniční pobyty ...	16
Literární okénko ...	21
Letem světem ...	29
Závěr ...	33

... a zase noví primáni

Je to až neskutečné, jak rychle čas letí. Další školní rok je pryč, další 1. září nás přivedlo do školních lavic a další noví primáni začali chodit na Moravské gymnázium. Oproti ostatním studentům mají, vyjukaní, nejistí, ještě patričně natěšení, prostě noví na nové škole.

Zajímalo nás, co se jim na nové škole líbí, co nelíbí a jaká je jejich nová třída. A co jsme se z jejich odpovědí dozvěděli?

Moravské gymnázium si většina vybrala proto, že se jim líbila budova škola, možnost výuky více cizích jazyků, že zde již mají starší sourozence a kamarády a také proto, že na ně škola udělala dobrý dojem na dni otevřených dveří.

Nejvíce se jim na škole líbí zajímavá výuka, milí a vstřícní profesoři s profesionálním přístupem, vstup do školy na otisk prstu, počítač ve třídě a také to, že je již výuka náročnější než na základní škole.

Jediné, co malým primánům vadí, že přímo v budově není tělocvična a jídelna, jinak asi naše škola nemá žádné slabiny.

A jaká je podle jejich prvních postřehů nová prima? Hezká, inteligentnější, dobrý kolektiv, plná kamarádů, závislá na minecraftu, ale také hlučná a nepořádná.

Nezbývá než si přát, aby se jim pořád na naší škole tak líbilo, aby byli ve studijních výsledcích úspěšní a aby si spolu s kamarády ve třídě užili i spoustu legrace.

Funny english

Let's eat grandma!

Let's eat, grandma!

**PUNCTUATION
SAVES LIVES!**

Adaptační kurz 1.A

Vyhlička trávení víkendu s lidmi, se kterými se známe sotva tři dny byla pro některé děsivá. Ti druzí si to ani neuvědomovali, protože se těšili na všelijaké atrakce, které rekreační středisko Březová nabízí. Já, přestože patřím, jak páni profesori říkají, k bývalé kvartě, jsem jela na adapták s tím, že poznám hromadu nových lidí a udělám si snad i pár nových dobrých přátel. No, víc klišovitě už by to znít nemohlo, ale vězte, že je to pravda.

Na nádraží panovala ještě rozpačitá atmosféra, ale jakmile jsme nastoupili do vlaku, nejistota se rozplynula a zavládla příjemná a pohodová atmosféra. Když jsme dorazili na místo, ubytování proběhlo v rámci možností bez velkých problémů a před obědem jsme všichni prozkoumávali budovu. A jak studenti, tak i profesori pomalu dospěli k názoru, že na pokojích, ale hlavně ve sprchách to bude ještě dobrodružné.

Po obědě jsme nejprve hráli nějaké seznamovací hry, ale vše to spočívalo v tom, že jsme se všichni i s paní profesorkou Jeřábkovou mlátili molitanovou baseballovou pálkou do hlavy. Potom přišel na řadu skok do neznáma. Obávaný skok do neznáma byl konečně první dávkou pořádného adrenalinu a všichni jsme ho přežili ve zdraví.

Další den byl doslova válečný. Čekal nás airsoft a paintbal a dále různé aktivity na lezecké stěně a lanové dráze, kterých jsme se ale my, co máme strach z výšek, nemuseli zúčastnit. Airsoft byla celkem zábava, ale paintball byl trochu jiné kafe. Na večeri jsme se pak vraceli se zelenými skvrnami na mikinách, ale s úsměvem na tváři.

Poslední den jsme hráli hry v team parku, abychom upevnili náš třídní kolektiv, a pak hurá domů. Do Brna jsme sice přijeli posetí modráky po celém těle, které jsme získali při různých aktivitách na adaptáku, a to především na paintballu, a v pondělí jsme ve škole vypadali jako klub lazarů, ale věřte mi, že to stálo za to.

Adéla Pokorná, 1. A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Funny english

Poslední exkurze, poslední zážitky

Na školy v přírodě, výlety na památky Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO), lyžařské a vodácké výcvikové kurzy, návštěvy muzeí, galerií, výstav, chemických laboratoří, přednášek, Ústavního soudu, Ústavu soudního lékařství a „adaptáku“ budu vzpomínat rád, ale Praha ve mně zanechala největší dojem a myslím, že mohu mluvit za všechny maturanty, taky od čeho jsem mluvčí třídy už sedmým rokem.

Drnčení kufrů studentů Moravského gymnázia ve vestibulu brněnského Hlavního nádraží bylo slyšet přesně na čas srazu. Na nikoho jsme čekat nemuseli. Těžší s nimi bylo manipulovat a byl jsem překvapen, když se většina chlapců nabídla svým spolužačkám, že jim pomohou se zavazadly ze schodů, ovšem za nějakou tu svačinu. Ani v této složité operaci: „Přesun na perón“ jsme nezaháleli a použili výměnný obchod, neboli „barter“, naučený v předmětu ZSV ve druhém ročníku vyššího stupně gymnázia. Ať mi nikdo neříká, že neměl v 7:15 hlad. Předem zarezervovaná místa ve vlaku v kupé jsou to nejlepší, co může kantor pro své žáky během celé exkurze zařídit. Rychle jsme se rozesadili a výlet s krycím názvem, který dostal od studentů, „Praha“ začal.

Rychle jsme objevili jídelní vůz. Chápeme, proč každý chce být v době, kdy jsou „happy-hours“ v jídelním voze. Všechno za polovinu a míň. I když všechny ty ceny i v happy-hours byly podobné těm v dražších restauracích a kvalitou tam, kde jsou ty nejlevější. Dva seschlé párky s hořčicí a jedním krajícem tvrdého chleba a kávou „použitou natříkrát“ za 130kč byla dost mastná snídaně. Ještě že jsme měli s sebou ty naše holky. Opustili jsme s lítostí jídelní vůz a přesunuli se do jídelního kupé – toho našeho. Řízky, tousty,

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

mandarinky, pomeranče, sendviče, banány... snědli jsme opravdu všechno. Po zbytek cesty jsme už jen trávili a odpočívali.

V Praze na Hlavním nádraží jsme vystoupili, rozdali si „lítačky“ a přesunuli se do „krtka“. „Linkou C se dostat na přestup na A a na Andělu devítkou na Klamovku“, opakovala furt paní profesorka Janků. Znali jsme to tak dobře jako právě probíranou látku. Výběr hostelu se také povedl. S výhledem na prodejny luxusních aut s Audi, Porsche a Bentley se líbilo všem. Odložili jsme si tašky, kufry a pokračoval program.

Devítkou z Klamovky na Anděla a krtkem na Vyšehrad. Hned u kongresového centra jsme si zopakovali látku z geologie „obyvatelstvo a sídla“ a čmouchali odpověď na pravidelnou otázku v testu: vyjmenujte alespoň 4 nevýhody velkoměst. Smog, kriminalita, hluk ale co nejvíc tam smrdělo, byla lehká droga, kterou jsme poznali na exkurzi v deváté třídě na prevenci v protidrogovém centru, i naši profesori to poznali.

Vyšehrad jsme prošli, podívali se, kde skočil Šemík, udělali fotku s Prahou v pozadí, „selfičko“, nakláněli se přes hradby a skončili na hřbitově.

V rozchodu jsme skočili omrknout tzv. „nákupák“ Nový Smíchov, najíst se a „hodit se

do gala“, čekalo nás divadlo. Činohra „Vše o mužích“ v divadle Studio 2 na nás čekalo první. Ty herce bych přirovnal k Lamborghini, ale řidič – režisér byl otrěsný. Jediné, co se mi líbilo, byla improvizace herců, jak si ze sebe dělali legraci. Tedy vlastně jenom část. Pražský humor jsem nepobral, možná protože dobrá polovina vtipů byla nevtipná a urážlivá. Jak jsem tedy slyšel od svých spolužáků „tohle bylo vtipný, jak některých lidí oblečení tady“. V metropoli České republiky se najdou lidé, co se neumí obléci do divadla.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Druhý den jsme si zašli na „Staromák“ do Starbucks, kouknuli jsme na Orloj, natočili reklamu pro Kofolu a přemístili se po Pařížské ulice k Židovskému muzeu. Jarmulka na hlavu a jde se. Opakování religionistiky a dějepisu. Po návštěvě nejstarší synagogy v Evropě jsme šli na hřbitov, zase, a paní průvodkyně nám řekla legendu o Goliášovi. Někteří si napsali přání a dali do „Zdi nářků“ v menší podobě.

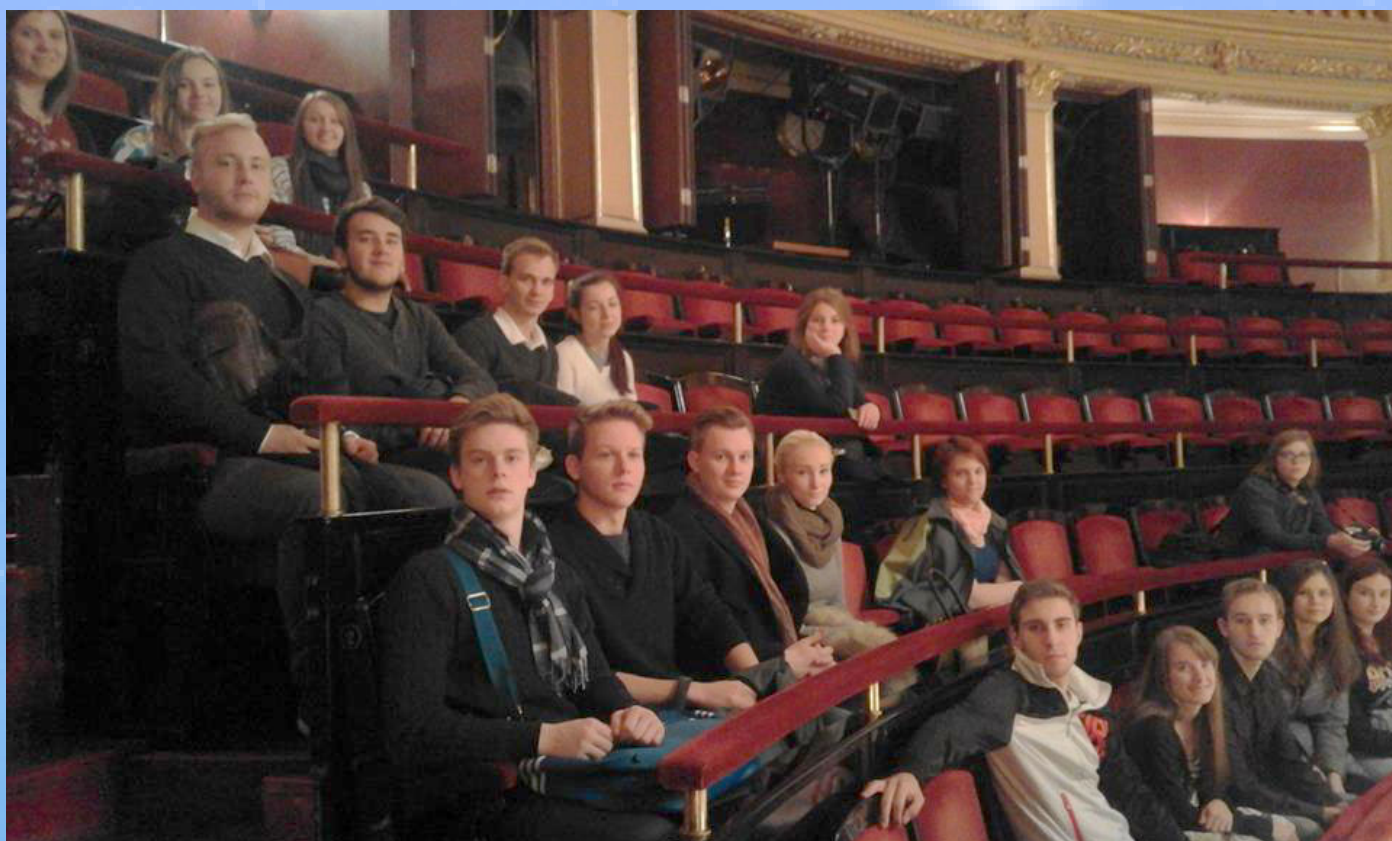
Konečně rozchod. Začala se projevovat únava na většině z nás, a tak jsme se opět vyrazili občerstvit do restaurace. Ten den se hrála Liga mistrů a fanoušci Schalke byli s námi. Procvičili jsme si němčinu a krtkem pospíchali na hostel hodit se do gala, zase.

Další představení bylo přímo famózní. Mamma Mia! Skvělé obsazení, režisér, dirigent, orchestr, diváci, jenom televize Nova to zase zkazila přímým vstupem. Škoda, že to vyšlo na DVD, Blu-Ray a dalších možných způsobech přenosu filmu, to zkazilo celý zážitek pro ty, co viděli Mamma Mia zfilmovanou verzi. Nevadily ani písničky nazpívané v češtině a speciální pozornost celého sálu si získala jedna tanečnice, její jméno se nikomu nepodařilo vyhledat. Určitě bych to doporučil všem klidně i jako vánoční dárek.

Třetí poslední den zbylo na programu už jenom Národní divadlo. Maturitní okruh č. 9 – Národní obrození. Hodili jsme očko na oponu, jeviště, strop, lustr, šatny, základní kameny dovezené z celé republiky a užili si nádherný výhled na celou polovinu Prahy, na kterou jsme viděli z terasy. Pak už jen přesun na „Studenta“ na Florenc a domů.

Akce jako taková proběhla v klidu, obě třídy se zase o něco víc skamarádily. Jediné, co nás společně jako třídu ještě čeká, je maturita. Ať všem dopadne dobře .

Patrik Jetelina, 4.A

Funny english

Velká Británie

Koncem měsíce října se nás asi 40 šťastných vydalo na výlet do Británie, zatímco nám zbytek tiše záviděl a upřímně záviděl oprávněně.

Když přeskočíme více než 26 hodin dlouhou cestu, procedury na hranicích a nalodění se na trajekt, tak máme 31.10, tudíž Halloween a vy se společně s námi ocitnete v Bath, což je krásné anglické město známé především svými římskými lázněmi a také jako domov Jane Austen. Nejdříve jsme se zašli podívat do katedrály, kde se konal festival sýrů (Ano, je to zvláštní, ale Angličané mají také slabost pro sýry).

Poté jsme se přesunuli do římských lázní. Je to rarita, tak zachované lázně nevidíte ani v samotném Římě. Jako všechny ostatní památky v Británii, jsou i římské lázně v Bath dokonale přizpůsobené turistům. Váže se k této památce skvělá expozice, která vás provádí po celém areálu a dokáže vás přinutit obdivovat i stavební cihly porostlé mechem.

Jako třešničku na dortu jsme měli prohlídku města s místní průvodkyní z Jane Austen centra. Autorka v Bath totiž žila a také se zde odehrává jeden z jejích románů, a to Anna Eliottová.

Večer jsme se přesunuli do Bristolu, kde na nás již čekaly hostitelské rodiny. Já jsem opět bydlela

u moc milého páru, skvěle vařili a byly moc sympatičtí. Obecně ale ubytování všech bylo velmi dobré a po minulém, dalo by se říct dobrodružství, se odehrálo vše v naprostém pořádku. Ze všech stran na nás také sršela Halloweenská atmosféra, za okny seděly vyřezané dýně a z venku se ozývaly výkřiky: „TRICK OR TREAT!!!“

Další den, protože byla neděle, jsme do školy jít nemohli (to je ale škoda). Podívali jsme se tedy na krásy našeho hostitelského města včetně jejich visutého Clifton Bridge. Pak jsme navštívili loď Great Britain a k ní i připojené museum. Myslela jsem, že toto bude opravdu nuda, ale Angličané se překonávají, a jak jsem říkala, jejich památky a muzea jsou úžasné a v tomto případě i velmi zábavné. Mohli jsme se vyfotit v dobových kostýmech. Po celé lodi se také ozývaly různé zvuky či zapáchaly různě

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

né pachy. Největší atrakcí byl samozřejmě mluvící záchod.

Odpoledne jsme se jeli podívat na šutry - Stonehenge. Nejslavnější kameny na světě byly i za mlhavého odpoledne v neustálém obležení blesků z fotoaparátů mnoha turistů. Bylo to opravdu zajímavé a rozhodně jeden z nejlepších okamžiků zájezdu.

Na závěr dne jsme se přesunuli do nedalekého Salisbury a viděli jejich obrovskou katedrálu, ale také jsme si užili jejich centra plného obchůdků. Hlavním tahákem pro nás byl Poundland, což je obchod, díky kterému přežijete drahou Anglii bez toho, aniž byste se domů vrátili bez jediné penny.

V pondělí jsme již poslušně naklusali do jazykové školy a tři hodiny jsme se „učili“. Po obědě jsme přešli do nedalekého Walesu a jeho hlavního města Cardiff. Myslím, že Wales je opravdu ve Velké Británii podceňovaný a my jsme na něj měli pěkně málo času. Navíc se již stmívalo, ale alespoň jsme si užili hlavní město Walesu osvětlené vánoční výzdobou, neboť dýně se v obchodech již vyměnily za vánoční stromečky a v TESCO začala hrát vánoční hudba.

taškami. I.A ale vždy myslí na jídlo, a tak po asi hodinové tour de Primark jsme vyrazili koupit pro sebe nějaké občerstvení, jak jinak než do Poundlandu, kde jsme samozřejmě potkali opět mnoho účastníků z dalších zájezdů.

Následovala už naše poslední noc v Británii, balení a hodně brzké ránní loučení s rodinami plné selfiček.

Poslední den jsme skoro celý strávili ve škole a k pozdnímu odpoledni jsme dostali volno a mohli jsme jít shoppingovat. Nezdá se to, ale v Bristolu je veliké centrum, ve kterém je spousta obchodů - drahých i levných, ale hlavně čtyřpatrový Primark, což je hlavní atrakce pro všechny české školy, které se vydají do Británie. Do té obrovské hadrárny jsme zamířili snad všichni a před autobusem jsme se pak sešli všichni s velikými papírovými

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Museli jsme si přivstat, neboť paní průvodkyně nechtěla ztratit ani minutu na prohlídce britského hlavního města - vydali jsme se do Londýna. Prošli jsme si takovou tou londýnskou klasikou (Westminster, Londýnské oko, Buckingham Palace atd.) a přes Picadilly Circus a čtvrt' Soho jsme se přesunuli do Britského muzea - největšího muzea celé Británie. Nechci se pořád opakovat, ale Britové mají své muzea opravdu vymazlená. Škoda, že jsme měli na jeho prohlídku tak málo času, neboť Britské muzeum je opravdu majestátní s obrovskými sbírkami - mají zde zkrátka všechno, na co si vzpomenete. Poté jsme prošli čtvrtí Covent Garden a přes Trafalgarské náměstí a kolem Downing Street jsme se dostali zase na Southbank, odkud jsme odjžděli.

Cesta zpátky byla o poznání poklidnější, trajekt jsme stihli o hodinu dříve, než jsme měli naplánované a od Francie panovalo ospalé ticho až do devíti hodin (tak jsme si vzpomněla na chudáky, co šli ve čtvrtek do školy od 7:20 a šla spát zase dál).

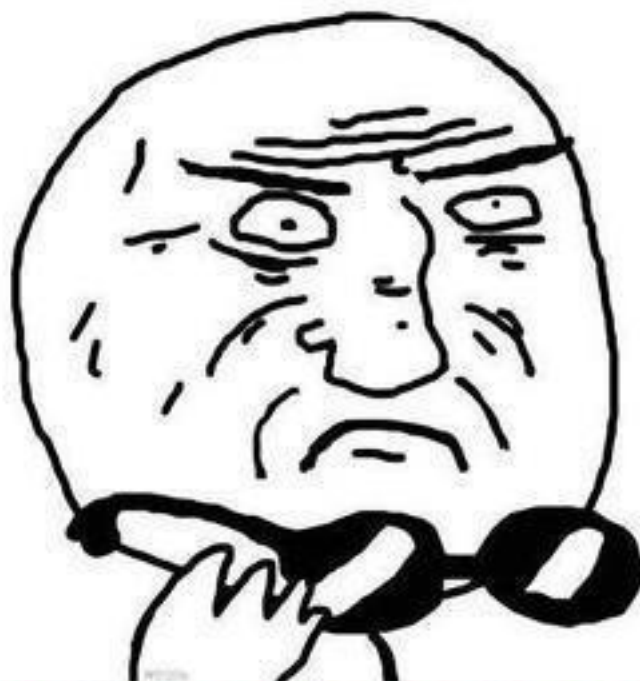
Když jsme ve čtvrteční večer přijížděli do Brna, naše město již svítilo bílým vánočním kabátem. S úsměvem jsme všichni vystoupili a popadli svoje kufry. V pátek se ale stala taková nepříjemná věc, že všech 40 lidí onemocnělo nějakou náhlou virózou a nedorazili do školy.

Adéla Pokorná, 1. A

Funny english

I FAILED IN MY ENGLISH TEST !

UNPOSSIBLE

Zahraníční pobyty

Nejen studenti MG měli možnost v rámci projektu Evropské Unie vycestovat do zahraničí, ale také naši vyučující cizích jazyků si užili čtrnáctidenní jazykový pobyt v zahraničí. Jaké to tam bylo, tak na to jsme se zeptali pana profesora Svobody a paní profesorky Kozákové a Přikrylové.

MGR. PAVLA PŘIKRILOVÁ

1) Můžete studentům přiblížit místo, kde jste strávili jazykový pobyt?

„Byla jsem v krásném španělském městečku, které se jmenuje Málaga (rodiště Pabla Picassa). Toto město se nachází v Andaluzii na pobřeží Středozemního moře.“

2) Je něco, co vás během pobytu příjemně a nepříjemně překvapilo?

„Velmi nepříjemná byla porucha letadla při odletu z Málaga. Kvůli tomu jsme odletěli cca o hodinu a půl později, takže mi uletělo navazující letadlo a musela jsem zůstat ve Stockholmu. Ze Stockholmu jsem musela letět do Frankfurtu a pak teprve do Prahy. Takže jsem nakonec do Brna přijela až ve tři hodiny v noci.“

3) Co se vám tam líbilo nejvíce a co nejméně?

„Moc se mi líbila Málaga, je to nádherné město plné zajímavých muzeí (např. Museo Picasso nebo Museo Carmen Thyssen Málaga) a krásných památek (katedrála), úzkých uliček a krásných náměstíček.“

„Byla jsem ubytovaná v rodině a bohužel moje rodina bydlela až nahoře na velkém kopci. Byla to taková malá ulička, měla asi jen 200 m na délku a skoro nikdo ji neznal. Když jsem přijížděla, taxikář, který mne vzal z letiště se třikrát ztratil, pak zavolal o pomoc centrálu a i pak se znovu ztratil. Nakonec jsem musela zavolat do mé rodiny a paní domácí taxikářka popisovala, kudy má jet. Většina ostatních taxikářů tuto ulici také neznala, takže na začátku jsem se s několika taxíky ztratila a cesta tak stála víc, než by měla. Naštěstí jsou Španělé velmi milí, takže mi při placení část peněz odpustili.“

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

4) Máte nějakou zajímavou příhodu?
„viz odlet nebo ztracení taxikáři“

5) Co vám tento pobyt dal pro vaši výuku?

„Po delší době jsem zase byla student, takže jsem měla možnost vyzkoušet si v praxi, jak jednotlivé výukové metody působí přímo na studenty. S místními učiteli jsme navíc debatovali a porovnávali postupy, které používáme při vysvětlování španělské gramatiky. Ale kromě typicky školních věcí jsem se dozvěděla i mnoho zajímavých informací nejen z oblasti kultury, ale i z „běžného“ života Španělů.“

MGR. JAN SVOBODA

1) Můžete studentům přiblížit místo, kde jste strávili jazykový pobyt?

„Zahraniční jazykový kurz pro učitele jsem strávil na Maltě, a to přesně ve městě St. Juillians. Město leží hned na pobřeží, a tak se tamní kultura orientuje zejména na turismus. Město je střediskem výuky anglického jazyka, a proto většina turistů přijíždí nejen za odpočinkem, ale také za vzděláním.“

2) Je něco, co vás během pobytu příjemně a nepříjemně překvapilo?

„Velmi příjemně mě překvapila pohostinnost místních obyvatel, jejich vstřícnost a vždy dobrá nálada. Nepříjemného překvapení jsem se bohužel dočkal hned na letišti, když mi zapomněli zařídit odvoz do místa ubytování.“

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

3) Co se vám tam líbilo nejvíce a co nejméně?

„Nejvíce se mi líbilo počasí a možnost cestovat po celém ostrově díky krátkým vzdálenostem mezi jednotlivými přírodními a historickými památkami, s čímž je také spojená věc, co se mi líbila nejméně, a to systém místní hromadné dopravy – několikrát jsme museli čekat i více než hodinu na autobus.“

4) Máte nějakou zajímavou příhodu?

„Jednou z nejzajímavějších věcí na mém pobytu bylo setkání s jedovatou medúzou při potápění na místním pobřeží. Měl jsem tušení, že je nebezpečné se jí dotýkat a místní mně potom také potvrdili, že se jedná o opravdu nebezpečný druh.“

5) Co vám tento pobyt dal pro vaši výuku?

„Z profesionálního hlediska jsem získal zkušenosti s výukou jazyka z prostředí, kde angličtina je úřední jazyk a také jsem si odvezl mnoho nových nápadů a aktivit pro výuku v našich podmínkách.“

MGR. PETRA KOZÁKOVÁ

1) Můžete studentům přiblížit místo, kde jste strávili jazykový pobyt?

„Svůj dvoutýdenní pobyt jsem strávila v Edinburghu, hlavním městě Skotska. Edinburgh není příliš velký, dokonce není ani největší město Skotska, jak by se dalo očekávat, ale zato má jedinečné kouzlo. Je kulturním centrem Skotska, říkává se mu také Athény severu. Skotský přízvuk je tu mírnější, takže se nemusíte bát, že nebudete rozumět.“

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

2) Je něco, co vás během pobytu příjemně a nepříjemně překvapilo?

„Příjemně mě překvapil fakt, že Skotové jsou neuvěřitelně milí a přátelští. Se vším ochotně pomůžou, usmívají se na všechny. V podstatě, pokud neurazíte jejich rodinu nebo skotskou kulturu, nehrozí vám od nich žádné nepříjemnosti. Pokud ale uděláte některý z výše uvedených přestupků, nejspíš vám někdo poupraví vizáž. Taky se nepokoušejte předbíhat ve frontě...“

„Nepříjemné překvapení se naštěstí nekonalo.“

3) Co se vám tam líbilo nejvíce a co nejméně?

„Nejvíce se mi líbil kontakt s lidmi ze všech koutů světa, ale taky s učiteli ze školy a s mou „host“ mámou, která byla sice o deset let starší, ale skvěle jsme si rozuměly.“

„Nejméně se mi líbily ranní tři stupně nad nulou, šíleně zmatené a nepřehledné značení autobusových zastávek a cena piva.“

4) Máte nějakou zajímavou příhodu?

„Nasedla jsem v noci na špatný autobus a dojela někam téměř za město. Naštěstí jel hned autobus v protisměru a hodný pan řidič mi zastavil jen tak na křižovatce co nejbližší mé obvyklé zastávce, což by se u nás vážně nestalo.“

5) Co vám tento pobyt dal pro vaši výuku?

„Především pocit, že umím anglicky.“

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Funny english

Literární okénko

Kam jezdí vlaky

Na vlakovém nádraží prší a je chladno. Konečně vidím přijíždět vlak. Těším se, až si najdu místo ve vyhrátém kupé a sundám si mokrou větrovku. Konečně. Teplo, které jde od topení, je příjemné, ale spolu s drkotáním vagónu přes pražce mě začíná uspávat. Po okenním skle stékaají kapky deště, spojují se do pramínků a pak se rozpíjí v mlze. Stejně jako sedadlo číslo 38, které je přede mnou. Přemohl mě spánek.

Snažím se rozpoznat obrysy v mlze. Zase vidím sedadlo číslo 38, ale teď na něm sedí nějaká žena... Ne, je to dívka. Je to 14-letá Anna, která přes zákaz rodičů odjíždí do Brna za prací. Na její jízdence vidím datum. Je duben 1912. 1912? Usměju se. Rok, kdy půjde Titanic ke dnu, a také rok, kdy moje prababička utekla do světa.

Najednou mě probudí píšťalka a hlas z amplionu: BRNO-HLAVNÍ NÁDRAŽÍ! Ne, to ještě není cíl mé cesty, a tak si opět hlavu opřu o okno a poznávám, jak se mi vrací sen...

Vidím, jak Anna vystupuje z vlaku a setkává se s vysokým mužem. Slyším, jak jí slibuje slušný plat a taky dobré vydělání za její službu u něj.

To už se ale vlak rozjíždí, lidé na nástupišti mi mizí z očí...

Ale co to? Kupé se najednou proměnilo v přepychový vůz s barem a pohodlnou pohovkou na sezení. Ach, jistě..., je to cestovní vůz rodiny Telerových, o kterém mi vyprávěla babička. Super! Tak to vypadá, že jedu orient expresem! Z hovoru cestujících vyplývá, že jedeme do Egypta! Paní Telerová dává příkazy služebnictvu. Ti přerovnávají těžká zavazadla, na nich jsou nálepky z celého světa. Pan Teler si prohlíží mapy se svým společníkem a na pohovce si čtou knihy dvě děti, Ernst a Nela. S nimi je tam elegantní dáma a zřejmě jim vysvětluje něco z obrázků v knížce. Proboha, vždyť je to Anna! Je starší, ale krásná. Hovoří plynule několika jazyky a zřejmě necestuje poprvé. Už není služebná, ale učitelka v bohaté rodině. Na okamžik zachytím její pohled. Z jejich smutných očí mě zamrazí tak, že se probudím...

Okénko v kupé je otevřené a jde od něj chlad. Třesu se zimou. Zabalím se do bundy a vzpomínám, jak mi babička říkala, že její maminka ji musela dát po rodinné tragédii na výchovu k příbuzným. Jejího bratra taky, ale k jiným lidem. Pak se s ním už nikdy nesešla.

Snažím se znova usnout, ale prokřehlé ruce a nohy mi v tom brání. Nakonec přichází jakýsi neklidný spánek. Chci zase vidět Annu! Říkám si. Teď už vím, že je to moje prababička. Musím vědět, co se stalo dál!

Ale ne! Tohle už není vlak uhánějící za dobrodružstvím orientu. Tohle je vymrzlý dobytčák, který odváží Židy do Osvětimi. Vedle mě leží mrtvý Ernst. Hrůza! Musím ven! Ale kudy? Vlak se začíná rozjíždět. Vidím v podlaze vylomené prkno. Rychle se protáhnu ven a zahlédnu Annu, jak běží závějí a mizí ve tmě. Spěchám za ní, ale nohy mi váznou ve sněhu.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Konečně ji vidím, pomáhá nějaké ženě s dítětem. „Pojďte, pomůžu vám!”, volám na ně. A snažím se podepírat mladou ženu z druhé strany. Zadívala jsem se do její ustarané tváře a poznala v ní Nelu Telerovou. Už je dospělá. Musíme ji dostat přes les, kde čeká její rodina, aby mohli společně odcestovat do Ameriky. Je to jejich jediná naděje...

Z hrozného snu mě probudilo pištění brzd. Na nádražní ceduli čtu- OSTRAVA – to je cíl mé cesty. Při vystupování jako bych koutkem oka zahlédla Annu, jak prochází vlakem. A není sama. Jde se svou dospělou dcerou a obě vypadaly šťastně. Tak se nakonec v tomto příběhu objevila i trocha štěstí.

Přesto musím tento příběh dokončit já. Proto jsem přijela do Ostravy.

Blížím se k domu s malou zahrádkou. V oknech se svítí a dveře jakoby mě zvaly dál. Příbuzní pana Boleslava mě vítají a vypadají mile. To je dobře, protože jsou to také moji příbuzní. Pan Boleslav je ztracený bratr mé babičky a syn Anny.

V pokoji vidím starého muže. Už se těším na jeho vyprávění, na jeho životní cestu. Těším se, že doplním prázdná místa v historii naší rodiny. Doplním všechny kořeny, které nás drží v našich domovech a které umožňují rodinnému stromu růst.

Jan Bulová, 1.A

Mezi kapkami

Je deštivý den. Lidé se plouží po ulicích v šedivých, smutných kabátech, schovaní pod černými deštníky. A vtom zahlédnu ve změti černo-bílého světa žlutou pláštěnku. Dvě nohy v červených holínkách skočí do kaluže. Voda se rozstříkne všude okolo. Jedna kapka mi dopadne na hřbet ruky. Podívám se na ni, chci ji setřít, avšak náhle se v ní zaleskne příběh. Nechám ji skápnout přes konečky prstů zpátky do louže a v tu chvíli se stávám přihlížejícím příběhu.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Uprostřed kamenného náměstí stojí velká kašna. Běhají kolem ní děti. Smějí se, stříkají po sobě vodou, hází si s míčem, jsou šťastné. Naproti kašně stojí velký dům, v jehož okně je tvář bledého, plavovlasého chlapce Tobyho, který se toužebně kouká směrem ke skotačícím dětem. Je mu smutno, protože on si nikdy nemohl jít hrát s nimi ven. Jako malý byl totiž vážně nemocný a jako důsledek mu ochrnuly nohy, takže musel být na vozíku. Žil se svými bohatými rodiči ve velkém domě, který byl plný služebnictva. Jenže neměl žádné kamarády ani sourozence v jeho věku. Měl jen sestru, která se ale dávno vdala za moře a měla vlastní děti, se kterými se nevidal. Jeho jedinou útěchou byl plyšový medvídek Lora a police s dobrodružnými knihami. Rád četl. Vždy si vzal Loru na klín a mohl se stát pirátem, který bojoval na moři, nebo zakopával poklad na pustém ostrově, nebo třeba bláznivým kloboučníkem v Řiši divů. Nejráději však měl knihu o chlapci Pinocchioví, který byl pouhou loutkou a toužil být opravdovým chlapcem. Toby toužil po tom, aby jednoho dne potkal kouzelnou vílu, která Pinocchia proměnila v chlapce, aby ji mohl požádat o to, aby mu vrátila schopnost chodit. Ovšem nikdy ji nepotkal a čím byl starší, tím méně si byl jistý, že ji někdy vůbec potká.

Jednoho dne ho donesli do zahrady, kde si s Lorou na klíně četl Pinocchia, když vtom si uvědomil pohyb za polorozpadlým plotem, který odděloval jejich zahradu od zahrady, jež patřila sousednímu domu. Vzhlédl a uviděl dvě velké, uplakané, zelené oči pod čupřinou černých vlasů. „Ahoj!“, řekl. „Ahoj.“, špitlo stvoření za plotem. „Co se ti stalo?“ dodal tenký hlásek. „Jako malý jsem byl nemocný a ochrnuly mi nohy, to znamená, že nemůžu chodit.“ odpověděl Toby. „Ty brečíš?“ zeptal se. „Nebrečím, brečela jsem.“ řekla holka a vyhoupla se na zídku. Toby si ji konečně mohl prohlédnout. Holka měla střapaté vlasy po ramena, pihy okolo nosíku, který mírně zahnutý nahoru a zelené šaty, které byly o něco menší, než by měly být. „Taky bys brečel, kdyby ti umřeli rodiče...“ holce se zlomil hlas a začala plakat. „To je mi líto.“ řekl Toby smutně. „Ty tady bydlíš? A jak se vlastně jmenuješ? Eh... Já jsem Toby.“ začal ze sebe chrlit ve snaze změnit téma. „Jo, teď tu bydlím. S dědou a s babičkou. Jsem Julie.“ usmála se. „No... víš, jsem trochu nervózní a nevím, o čem s tebou mluvit. Nemám moc příležitostí si povídat s ostatními dětmi.“ řekl Toby. „To je v pohodě. Ty jsi první člověk za poslední měsíc, se kterým jsem promluvila. To víš... Nebylo mi moc do řeči.“ už zase se jí kutálely z očí slzy. „Nechtěla bys být moje kamarádka?“ vychrtil Toby, aby zastavil Juliiny slzy. „To by šlo.“ zasmála se Julie. „Tak jo. Tak zítra přijď k nám.“ řekl Toby šťastně.

Ten večer Toby nemyslel na Modrou vílu, ale na Julii. Najednou si uvědomil, že ze všeho nejvíc si přeje, aby se Julie mohla zase smát. Pochopil, že žádný dar, který by mohl dostat, mu nepřinese tolik štěstí jako její smích. Seděl u svého okna, díval se na hvězdy a sliboval jim, že nenechá Julii smutnou. A Julie ten večer opravdu usínala šťastná. Po týdnech smutku, kdy se těšila jen na to, až půjde spát, se zase těšila, až bude den...

Jana Bulová, 1.A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Oči

Co všechno se skrývá v nich?
Láska, smutek, krutý smích.
Chceš utajit city své?
Nezdaří se, ne a ne.

Když první lásku prožíváš,
jas a něhu v očích máš.
Všechno kolem vidíš krásné,
louku, květ i slunce jasné.

Proč z těch očí zmizel lesk?
Prozrazují bolest, stesk.
Zahlédly ty oči hnědé,
jak si jinou lásku vede.

Slzy v očích tlačí, tlačí,
volný průchod dej jim radši.
Tvoje chmury odplaví,
k spánku oči unaví.

Nečekaně v krátkém čase,
dvoje oči setkaly se zase.
Co jsi vyčetla z nich?
Pýchu, hrdost, pohrdání, smích.
Netrap oči, to přece by byl
velký hřích.

Padající hvězda

Pouliční lampy vrhaly stíny na ulici kousek od hlavního náměstí města. Teď v předvánočním čase bylo plné lidí, kteří si užívali života, což bylo hlavně díky punči, který se zde prodává každý rok.

Ten ještě Bára pít nemůže, vždyť je jí teprve třináct. Často ale myslí na to, že by si ho koupila ráda. Dobře ví, že by jí ho prodali, vždycky se jí smáli, jak je vyčouhlá, o hlavu vyšší než všichni ostatní.

Nikdy nebyla. Možná fyzicky, ale v hlavě, tam byla malinká, a mohli za to jediné ONI. Všichni její spolužáci na základce, která nesnášela ze všeho na světě nejvíc. Už tenkrát si usmyslela, že jim to natře. To jí bylo osm. Jenže uběhlo pět let a žádnou změnu nepozorovala. Snad jen to, že si připadala ještě menší.

Zkřehlými prsty vytáhla klíče od domu a odemkla si masivní dveře domu, kde bydlí s mámou pár měsíců. Tehdy se stalo něco, co jí změnilo život od základů. Co jí změnilo z malé na mikroskopickou a co svému otci, a dokonce ani své milované matce už nikdy neodpustí.

Na schodech jí to ve sněhulích pokrytých zbytky venkovní břečky klouzalo, párkrát i spadla. Neviděla pod nohy, zase si nerozsvítila. Bylo jí to jedno. Byla zmrzlá, a i když věděla, že ji doma žádný extra komfort nečeká, i tak se tam hnala jako splašená.

Máma už něco vařila v kuchyni, asi na večeri, ale teď v prosinci bývá tma tak brzo, že Bára čas jen těžko rozezná. Celý dům voněl, protože jestli je Bářina máma v něčem vážně dobrá, tak je to vaření. Bára si dnes nic nedá. Nemá chuť, ze všech těch turistů cpoucích se bramborákem se jí udělalo špatně. Jak mlaskali, s bramboráky jedli i ty umaštěné papírové tácky a veselili se, že budou Vánoce. Vánoce budou, ale ne v pravém slova smyslu. Alespoň ne pro ni.

„Půjdu si lehnout.“ oznámila Bára mámě a ještě chvíli snášela vodopád slov a otázek. „Proč, Jak to, A kde jsi vůbec byla, Máš se líp oblíkat, Dej si aspoň trochu těch špaget...“

Proběhla chodbou přímo do svého malého pokoje vymalovaného bílou barvou. Bílé stěny, bílý nábytek. Bílé schéma rušil jen ten jediný obrázek.

Vzala ho do ruky a usadila se na postel. Byl čas pravidelného rituálu. Dnes to nevydržela ani minutu. Při tom pohledu se rozplakala. Byli tam všichni – ona, máma, táta a Lucka, její sestra. Všichni šťastní na dovolené v Itálii, se zmrzlinami v rukou. Co bylo, už není.

Všechny ty hádky posledního roku stejně vedly k jedinému konci – k rozvodu. Soud nic neřešil, v podstatě to bylo jasné – holky zůstanou u mámy. Přestěhovaly se s ní do městského bytu a svého tátu teď vídají, jen když chtějí, bydlí ve vedlejším bloku.

Dalo by se říct že ideální model, ale tak to není. Kolikrát už si přála, aby to byl jen nějaký podzimní aprílový žert, aby to byla nějaká odplata za jejich věčné sesterské hádky, ale ne. Už stačilo jen uznat ty papíry platnými. Termín posledního společného sezení Bářiných rodičů a právničky byl dvacátého osmého prosince.

Vztekle odhodila obrázek a doufala, že se sklo rámečku roztříští na kousky, že to bude jakási imitace její vnitřní situace, prostě něco poetického, co by ji donutilo se přes to všechno přenést. To se nestalo, od doby, co se sklem z rámečku, ve kterém byla fotka předtím, než se Bára pořezala. Od té doby kupuje její máma zásadně plastové věci. A nože jsou uzamčené v nejvyšší skříňce kuchyně.

Potřebovala trochu vzduchu. Vstala z postele a otevřela dvojitě okenice úplně dokořán. Už dávno nesněžilo, ale vzduch byl studený. Cítila, jak jí ten chlad způsobuje husí kůži, jak jí mrznou zbytky slz na tváři. Nevěděla proč, ale uvnitř cítila, jak jí to osvobozuje.

Nebe v zimě ještě nikdy neviděla tak jasné, jako bylo dnes. Hvězd viděla nepočítaně, ale žádná souhvězdí. Stejně je nikdy nepochopila. Nedokázala je najít, nic jí nepřipomínala.

Pomyslela si, že ještě nikdy neviděla padající hvězdu. Vždycky bývají ve filmech, ale v tom jejím životním, lehce hořkém opravdu žádnou nespátřila.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Až teď. Usmála se a vydechla. Její život možná není dokonalý, ba co víc, je mizerný, ale jedna věc se mu musí nechat – má velmi vytříbený smysl pro ironii. Byla ráda, že si vůbec stihla něco přát. Na malou chvíli se oddala myšlence, že by to mohlo být tak ironické, že by se jí to přání i splnilo. Sama sobě se zasmála. Není tak naivní.

Ráno se probudila do chladného pokoje. Musely v něm být tak dva stupně, okno nechala celou noc otevřené a byla celá zkřehlá. Nedokázala se hnout, ale za chvíli tělo povolilo a Bára byla schopná vstát.

Celý byt byl stejně ledový. Všechno jakoby se snad ztrácelo v mlze. Skříň, gauč. Z okna viděla jen jakousi inverzi. Točila se jí hlava a bosé nohy štípaly zimou při každém kroku.

V kuchyni už seděla Lenka. Krásně se usmívala a vítala ji ke stolu. Máma připravovala snídani a něco si pobrukovala. Voda s vejci se vařila, ale žádná pára z ní nestoupala, ani neublala. Bylo tam strašné ticho.

A světe div se, ne to nemohl být on. Ale ano, byl tam, byl to její táta! Byl to on, a mysl nádobí, kdo to kdy viděl. Usmíval se a objímal Bářinu maminku, hladil ji po vlasech, pitvořil se na Lenku a bylo to vše jako dřív.

Na malou chvíli měla Bára pocit, že je vše jako dřív, jestli ne ještě lepší. Svět přeci není tak strašné místo, je krásné a veselé. Zázraky se přece jen dějí.

Všude se oteplilo, obrysy se vybarvily a pára začala stoupat z bublajícího hrnce. Byl to ještě lepší pocit, zima už ji nesušovala, cítila se, jako by to ani nebyla ona, neuvědomovala si sebe samu, bylo to zvláštní. Jenže potom, potom se zastavila. Spadla na zem a vyděšeně se rozhlížela kolem. Vůbec nic ji nebolelo, za tu dobu, co žije svým přáním pro padající hvězdu, se nenadechla ani jednou.

Zázraky se dějí. Ale ne v životě. Narodena jedenadvacátého března, mrtvá o ani ne čtrnáct let později. K zápalu plic v pokročilém stádiu, o kterém nikdo, včetně ní, neměl ani potuchy se přidala ta strašná zima a vysoká horečka. A ta hvězda, která pro ni spadla, ta zůstala jediným zázrakem pro Barboru Šindelářovou.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Úkolébavka

Pojď, sestřičko, pojď už spát,
ráno budeme muset vstát.
Neboj se, zas začne den,
nechej si zdát krásný sen.

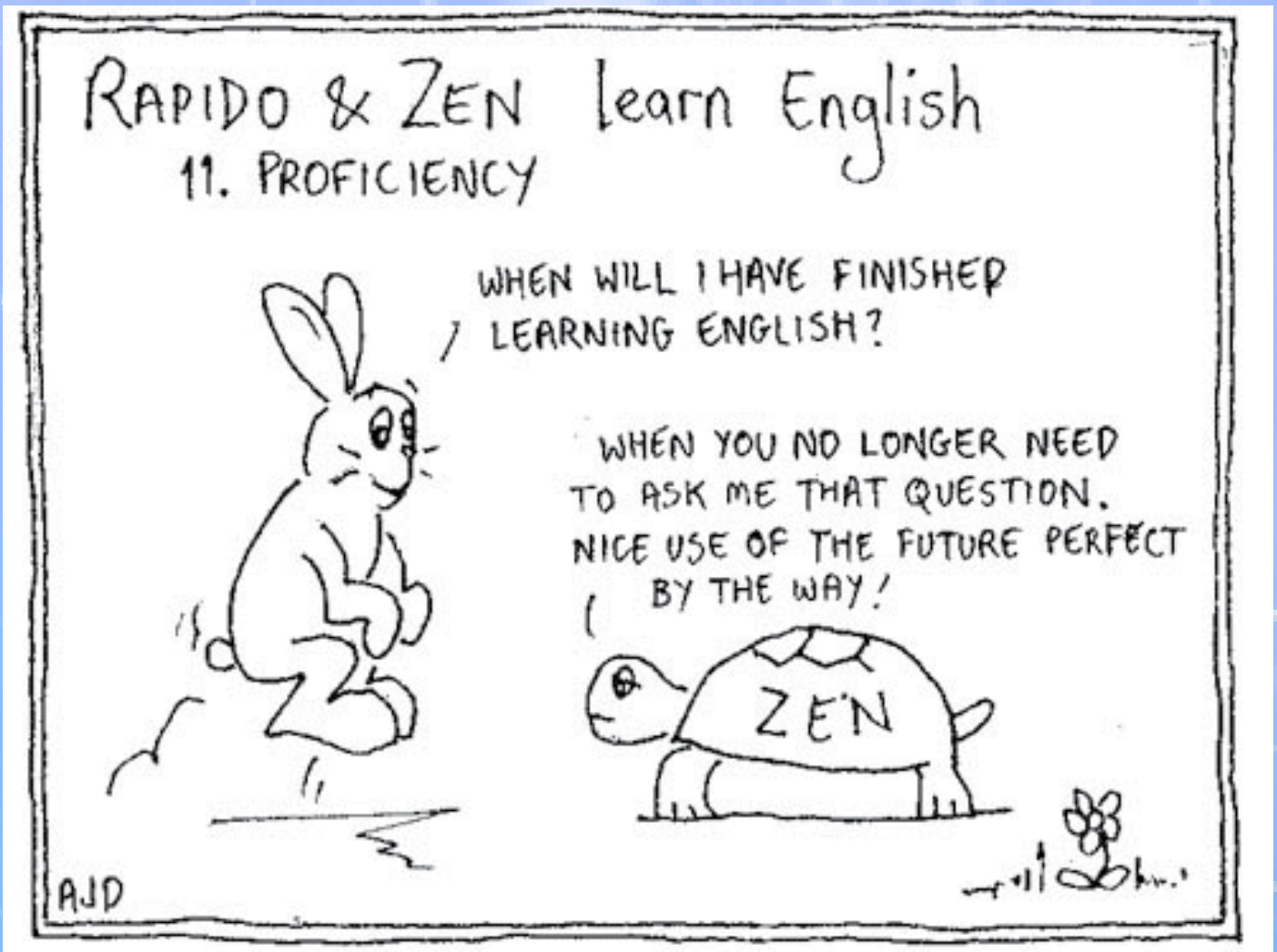
Zasypu Tě polibky,
až po okraj kolíbkky.
S nimi budeš sladce spát,
o hračkách si necháš zdát.

Začal svítit měsíček
a s ním tisíc hvězdiček.
Kolébku máš připravenou,
já si k Tobě tiše sednu.

Peřinkou se přikryješ,
pěkně se v ní zahřeješ.
Teď už můžeš klidně spát,
bude se Ti o mně zdát.

Funny english

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Letem světem

Od začátku školního roku byla pro naše studenty připravena spousta zajímavých akcí, kterých se zúčastnili, nebo které i sami aktivně připravili. Přinášíme tedy malý letecký průlet někdy slovem a někdy obrazem tím, co nás od září potkalo.

Studenti tercie se vydali do Anthroposu, třetáci prozkoumali taje legiovlaku, kvarta absolvovala výukový program v Ekocentru Lipka, primáni stmelovali svůj nový kolektiv, 2. ročníky obohatily své znalosti angličtiny během intenzivního jazykového kurzu, sekunda se vydala do Planetária a těsně před Vánocemi také mohly chytré hlavy změřit své schopnosti ve Vánočním šachovém turnaji.

Organizátorsky se studenti 1.A ujali přípravy bohulibé akce, a to charitativní Sbírkou na podporu onkologického oddělení Dětské nemocnice. Sami vlastnoručně napekli a připravili sladké i slané pochoutky, které pak 14. prosince v prostorách naší školy prodávali. Nejen že ostatním tak připravili chutnou svačinku, ale především vybrali pěknou finanční pomoc těm, kteří nemají takové štěstí jako oni a kterým čas bezstarostného dětství nemilosrdně ovlivnila velice vážná nemoc. Je super, že naši studenti dokáží také myslet na ostatní.

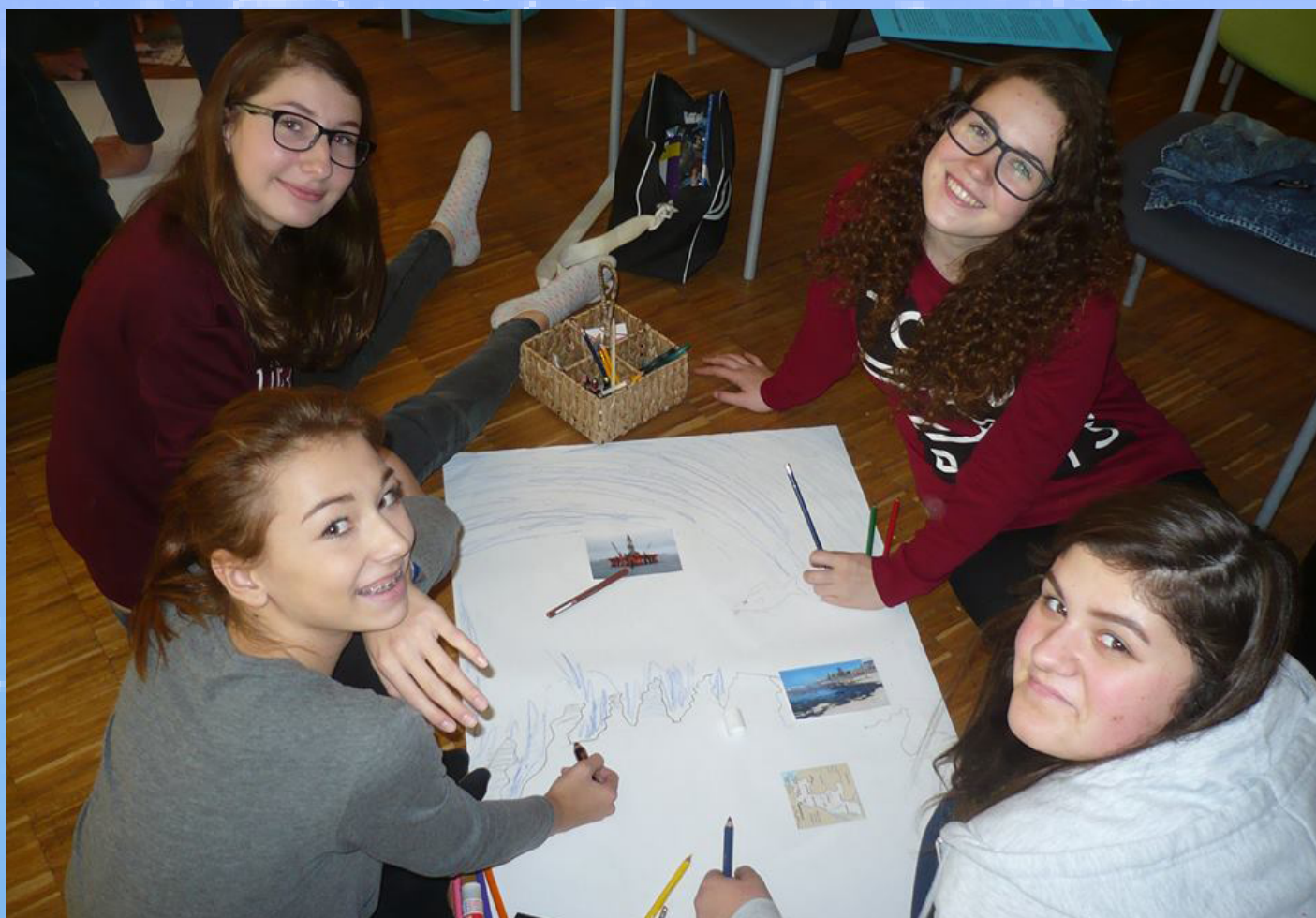
Paní profesorka Janků pro studenty připravila zajímavou poznávací exkurzi do Polska, bližší reportáž o jejím průběhu přineseme v dalším čísle časopisu.

V loňském adventním čase měl obrovský úspěch zájezd do předvánoční Vídně, tak proč nezopakovat to, co se tolik líbilo? Takže 17.12. opět vyjely autobusy s našimi studenty nasát nádhernou předvánoční atmosféru do zářící metropole našich jižních sousedů.

Na závěr této pestré směsice bychom vám chtěli přiblížit jednu z našich nových studentek 1.ročníku, která vyniká i v něčem jiném, než je jen studium. Je to Natálie Knechtová z 1.A, která již nyní sbírá cenné kovy na mistrovství světa ve waveboardingu. Tak ji držme i dále palce!

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

... slovo závěrem

Čtyři měsíce nového školního roku jsou již za námi, pro někoho byly super úspěšné, pro jiného průměrné a pro někoho dokonce i dost strašné. Ale teď jsou před námi nejkrásnější svátky roku, kdy všechny trable a neúspěchy jednoznačně přebije vůně jehličí a cukroví, mihotavé světlo svíček, štípající mráz, poklidná atmosféra pohody a klidu. Nikam nespěchat, odpočívat a vychutnávat si neopakovatelnou atmosféru Vánoc.

Přejeme všem krásné a pohodové Vánoce a do nového roku 2016 obrovskou hromadu zdraví, štěstí a studijních i pracovních úspěchů!!!

